

בוויגוואם אחד חיו לב-צבי, אייל-שמיים ובנם הקטן
עופר-חמדן. אמו נקראה לב-צבי כי הייתה מאוד
אוהבת ונחמדה. אבא נקרא אייל-שמיים, כי היה
חזק ורץ מהיר ביותר. גם לשם של בנם,
עופר-חמדן, הייתה סיבה טובה, ותכף תבינו מדוע.
יום אחד לב-צבי ואייל-שמיים יצאו לעבודה ביער.

עופר-חמדן והדייסה

מתוך "סיפורי אינדיאנים אירוקוויים" מאת מאבל פוורס

בזמן שבו בעולם הזה עוד לא היו אנשים אחרים,
אלא רק אינדיאנים, לא היו גם בתים, כי כולם חיו
בוויגוומים, אוהלים אינדיאניים.
לא היו גם כבישים, אלא שבילי אינדיאנים בלבד.
באותו זמן גדל גם עץ ערמון מופלא, שהאינדיאנים

בישלו את פירותיו. מחתיכה קטנה של ערמון,
מרוסקת יצא סיר מלא דייסה.

בצאתם אמרו לעופר-חמדן "אל תגע בערמון ואל תבנה אש כשאנחנו לא בבית."
עופר-חמדן הבטיח לנהוג יפה. אבל כשרק ראה איך אמא ואבא יוצאים לשביל המערבי, חזר לוויגוום.
"עכשיו" חשב "תהיה לי דייסה כמה שרק ארצה."
הוא אסף קצת זרדים והכין מהם מדורה. ואז תלה סיר מעל האש ושם בו קצת מים. אחר כך מצא ערמון. הוא גירד קצת מהערמון לתוך הסיר והתחיל לבחוש. ואז הוסיף עוד קצת ערמון מגורד, ועוד קצת, ועוד קצת.
הוא המשיך לבחוש את הדייסה הרותחת מהר יותר ויותר, כי היא התחילה להתנפח ולמלא את הסיר. היא התנפחה עוד ועוד ועוד ועוד.
עופר-חמדן נבהל כי לא ידע מה לעשות.
"זה לא יפסיק להתנפח" חשב, וערבב יותר ויותר, כדי שהדייסה לא תגלוש. זעה נטפה מפניו החומים, והוא עדיין בחש. הוא לא העז להפסיק. ואז נזכר שלפעמים אמו הכתה בסיר עם מקל הדייסה, אם הוא נעשה מלא מדי.

"פק-פק-פק" הכה מקל הדייסה בקצה הסיר ומיד הסיר התחיל להתנפח. הוא נעשה גדול יותר ויותר. עופר-חמדן לא ידע כבר מה לעשות.
עכשיו הוא לא יכול היה כבר להגיע מעל הסיר כדי לבחוש בדייסה עם המקל שלו, ולכן התחיל לרוץ סביב לסיר. והוא רץ סביב וסביב ובחש, ובחש, ובחש.
בסוף הסיר היה כל כך גדול שכמעט ומילא את הוויגוום כולו. לעופר-חמדן נשאר רק מקום כדי לרוץ סביב לסיר והוא רץ ובחש ובחש ובחש.
כמה שהזרועות הקטנות שלו כאבו! כמה שרגליים הקטנות שלו התעייפו! והוא עדיין רץ. לא העז לעצור.
הדייסה שבסיר הייתה מספיקה כבר לילד קטן למשך כל חייו, אבל הוא לא יכול היה לעצור בכדי לטעום אותה!

בסוף עופר-חמדן לא יכול כבר לרוץ יותר. הוא מאד ונפל ליד הסיר. המקל נפל מידין והדייסה המשיכה לרתוח. היא עלתה גבוה יותר ויותר עד שהתחילה לגלוש מצדי הסיר. היא התקרבה לילד אינדיאני קרוב יותר ויותר ובסוף עופר-חמדן והמקל שלו כמעט וכוסו בדייסה.

הפעם היה לו, לעופר-חמדן, דייסה כמה שרק רצה. אבל הוא לא היה יכול לרצות שום דבר, אילו הוריו לא שמעו את צעקותיו ובאו בשביל המערבי כדי להוציא אותו מהדייסה.

